

smajo mustafić

izjednačavanje dobra i zla

Bismillahi-r-Rahmani-r-Rahim!

Reci: "Nije isto ono što je zabranjeno i ono što je dozvoljeno, makar što te iznenađuje mnoštvo onoga što je zabranjeno. Zato se Allaha bojte, o vi koji ste razumom obdareni, da biste ono što želite postigli." (El-Maida, 100)

Reci: "Zar su jednaki slijepac i onaj što vidi, ili – zar su tmine jednake svjetlosti?!" (Er-Ra'd, 16)

Dobro i zlo se ne izjednačavaju... (Fussilet, 34)

Zar da bude vjerniku kao bezbožniku?! Neće im isto biti! (Es-Sedžda, 18)

Nisu jednaki slijepac i onaj što vidi, niti su oni što vjeruju čineći dobra djela jednaki i oni koji su zli – kako rijetko do vas opomena stigne! (El-Mu'min, 58)

Nisu isti stanovnici Vatre i stanovnici Dženneta. Stanovnici Dženneta istinski su dobitnici. (El-Hašr, 20)

Nizom kur'anskih ajeta kuca se na ljudski razum u razlučivanju dobra od zla, pozitivnog od negativnog, kao i ukazivanju na mnoštvo zla uprisutnjenog svugdje oko nas koje stoji kao stalna kušnja. Čovjek se poziva da progleda duhovnim okom, jer nije isti slijepac i onaj koji vidi, da odabere svjetlo jer je ono bolje od tmine, da je vjerovanje u Stvoritelja i Gospodara najveći zalog eshatološkom smiraju. Ovo je vrijeme agresivnog liberalizma i sekularizma, posrnulih kriterijuma vrednovanja, dozvoljenog što po naravi stvari treba biti zabranjeno. Zabrinjava mnoštvo zla, nemorala, licemjerja, dvostrukih aršina i prevaga onih koji

ih promovišu. Mediji, bez kojih je skoro nemoguće zamisliti današnjicu, izdašno promovišu neke nove "vrijednosti" a pod plaštom slobode, kulture i demokratije. Na drugoj strani se tabuiziraju pojave o kojima se ne smije ni govoriti niti javno iznijeti svoj stav. Veoma oprezno i sa strahom se govori o homoseksualnim sklonostima. Prvo je ova pojava smatrana ogavnom perverzijom, a onda je u američkom "Dijagnostičkom priručniku za klasifikaciju psihičkih bolesti" iz 1972. homoseksualizam mutirao u bolest, ali već u sljedećem broju istog priručnika homoseksualizam nije više ubrajan u psihičke bolesti koje treba liječiti nego u životnu "orijentaciju", "životni stil", normalan fenomen koji ne podliježe terapiji.¹ Ova pojava je apsolutno perverzna ili neprirodna jer je nepoznata u životinjskom svijetu budući da je priroda utilitarna i podređena opstanku i produžetku vrste. Homoseksualizam je posljedica "seksualne podivjalosti" i nezajažljivo-bolesne želje za izivljavanjem. Ovaj "životni stil" zanemario je jaka naučna upozorenja da je HIV nastao kao posljedica homoseksualizma. Činjenica da se gubitak interesa za brakom nadomještava homoseksualnim brakovima više je nego sumnjiva.² Koliko moćan lobi stoji iza ove perverzности kad je za bilo koju javnu ličnost rizično govoriti protiv nje.

Na zemaljskom teatru, čiji su akteri ljudi, svakodnevna su dramatična suprotstavljanja dobra i zla, ružnog i lijepog, ogavnog i ugodnog, prirodnog i neprirodnog, normalnog i nenormalnog, moralnog i nemoralnog i agresivnog nastojanja njihovog izjednačavanja, zbog čega navedeni ajeti dobivaju još više na svojoj aktuelnosti. Nezaustavljiva požuda za osjetilnim užicima detabuizira ljudsku intimu, ruši dostojanstvo žene, razvija pornografsku industriju, a žena je pretvorena u robu ili sredstvo, enormno velikih zarada. I bez obzira na velike povike za emancipaciju žene, ona nikada nije bila više ponižena, ogođena, razgolićena i razobličena nego danas. Zabrinjava što je taj trend u uzlaznom procesu i što mu se ne nazire kraj. Nije li na pomolu nova Sodoma i Gomora, nova propast svijeta? U ovakvoj stvarnosti ona je izvjesna, ako ništa drugo, a ono zbog ugroženosti institucije braka, jer brak nema smisla u moralnom

¹ Murad Hofmann, Islam u trećem milenijumu, str. 22.

² Ibid, str. 22 i 23.

haosu, a samo brak garantuje skladnu porodicu i produžetak ljudske vrste. Međutim, brak je smetnja i ograničenje za slobodan život i zato je sve manje poželjan. Ruše se sve pregrade koje bi učinile nekoga nedostupnim; brak, propisno odijevanje žene, osobito muslimanki, porodica i sl. Nikada se jedan gordi zapadnjak ne može pomiriti s činjenicom da mu je žena muslimanka, nedostupna, i otuda tolika povika na islam zbog pokrivenih žena i tobožnja briga za pravo žene u islamskom svijetu, čemu se žena muslimanka nikako ne može načuditi jer se sama ne osjeća obespravljenom. Ne mogu da shvate da muslimani ne žele prihvatiti stil življenja “civiliziranog Zapada”, mada ovo nije u cijelosti tačno jer muslimani ne odbijaju da se koriste istinskim postignućima Zapada ali se opiru onom stilu života koji vodi nemoralu, a posebno raspadu porodice, nezakonitim zajednicama žene i muškarca i preljubi. Zabrinjava da i islamski svijet nije više imun na ova dešavanja i loše utjecaje sa Zapada.

Razmisli li se pažljivije o Kur'anu, o njegovoj poruci, nedvojbeno je jasno da je on usmjeren ka čovjeku, njegovom ponašanju na individualnoj i kolektivnoj razini da sačuva osobnost i integritet ljudske ličnosti. U Svom raskošnom stvoriteljskom pohodu Uzvišeni Allah stvara svjetove u širokom spektru boja, nepojmljivo mnoštvo pojedinosti koje imaju svoju ulogu. Tako je stvorio čovjeka kao krunski čin Svog stvaranja s razumom i najvišim stupnjem slobodne volje, što ga je učinilo kosmosom u malom (mikrokosmosom) na sliku Svoju. Međutim čovjek bez Boga i bez Njegovih ograničenja postaje vlastita suprotnost. Malo je reći životinja, jer kada prestane da poštuje ograničenja i zabrane, postaje gori od životinje. Životinje ne lažu, ne varaju, ne planiraju zločine, ne opijaju najveću ljudsku vrijednost kao dar Božiji – razum. Uzvišeni Allah upozorava na tu stranu čovjeka kad kaže: *Mi smo za Džehennem mnoge džine i ljude stvorili; oni srca imaju, a njima ne shvataju, oni oči imaju, a njima ne vide, oni uši imaju, a njima ne čuju; oni su kao stoka, čak i gori. Oni su zaista nemarni.* (El-E'raf, 179)

Zato je Allah, dž.š., čovjeka obavezao posebnim zakonom. Pored zakona kao prirodnog reda i poretka, sunnetullah, namijenjen sveukupnom obziru stvorenih svjetova pa i čovjeku

u domenu njegovog sudbinskog određenja, čovjeku je, kao razumnom i slobodnom biću, upućen Šerijat, dodatni zakon kojim se ograničava ljudska samovolja i anarhija. Kada je Allah, dž.š., stvorio Adema i Havu, rekao je: *O Ademe! Stanujte ti i žena tvoja u Džennetu! Jedite u njemu u izobilju odakle vam je volja! Ali se ne približavajte ovom drvetu, da ne biste zlo sebi nanijeli! I šejtan ih navede da zbog drveta pokliznu, i izvede ih iz onoga gdje su bili...* (El-Bakara, 35 i 36) Bez ograničenja nema reda, a šejtan se usrdno trudi da poremeti red i nagovara čovjeka da uspostavlja svoje zakone kojima će dozvoliti zabranjeno, a zabraniti dozvoljeno. Ljudski zakoni ne mogu biti nadomještaj Božijem zakonu jer ljudske zakone oblikuju pojedinci ili, u boljem slučaju, “narodne elite”, koje svoje interese pretaču u zakon da bi zaštitili sebe i svoju imovinu čiji se počeci vezuju za vrijeme pustolova i gusarenja kako bi zaštitili svoj plijen, odnosno napljačkano bogatstvo. I uglavnom se ovaj zakon iscrpljuje na tom planu. Koliko god ga hvalili, mnogi narodi suočavaju se s korupcijom, opasnim porocima, prostitucijom, seksualnim nasiljem, mafijaškim obračunima, pranjem novca, tek kada dođu u dodir sa “zapadnim vrijednostima” i zapadnim zakonima kao paradigmom ljudskog zakona. Mnoge pojave, nepoznate prije tog dodira, postaju prava mora koja se završava masovnom pojavom suicida. Konačno, sve negativnosti koje se tretiraju zapadnim zakonima njihov su vlastiti izum. Ovo nam ukazuje da se Zapad, svojim zakonodavstvom, više bavi posljedicama nego uzrocima. Ovi zakoni zanemaruju zaštitu javnog morala i javnog reda, što je i dovelo do izjednačavanja dobra i zla, pretvorilo ulice u javne kuće, ordinacije narkomana, izložbenim prostorom nemorala, a stvorilo podozrivost i netrpeljivost prema časnim i pokrivenim muslimankama. Odbacivanjem Božijeg zakona otvara se mogućnost zloupotrebe razuma i slobodne volje, najveće Božije blagodati podarene samo čovjeku, jer samo čovjek može da se usprotivi Božanskom redu i poretku, čime dovodi sebe u nesklad s prirodnim okruženjem bezobzirno ga iskorištavajući, uništavajući i izazivajući poremećaje na Zemlji u pretjeranoj želji za bogaćenjem. Zato na Šerijat (Božiji zakon) ne treba gledati kao na balast koji koči razvitak civilizacije, nego kao na

sistem znakovlja na putu sigurnog prispjeća ljudskog roda svojoj završnici, jedini mogući način očuvanja reda, kao na prednost, a ne nedostatak. Na svjetskoj sceni su neki "moćnici" koji nimalo nisu naklonjeni islamu. Brane svoje stavove zbog pojave islamskog terorizma koji su sami proizveli i konačno ga tako i nazvali, jer je ova pojava bila strana u islamskom svijetu prije okupacije Palestine, koju su pretvorili u koncentracioni logor, skoro ništa humaniji od nacističkih logora. Međutim, ko ovo čuje? Koga, od tih moćnika, interesuju višedecenijske patnje Palestinaca, uskraćenih minimalnih ljudskih prava, minimalnih uvjeta za dostojan život čovjeka, koga interesuje plač djece koja i ne dočekaju zrelu životnu dob? Zar se u tolikoj mjeri izgubio osjećaj za pravdu, ili se izjednačila pravda i nepravda, ili je postalo pravedno samo ono što je u interesu "moćnika". Ja sam moćan i ne možeš mi ništa? S kakvim argumentima se obratiti nekom? Ne treba se uzalud ni truditi. Allah, dž.š., podučava nas kur'anskom metaforom u kojoj kaže. *Njegov je slučaj kao slučaj psa; ako ga potjeraš, dahće, a ako ga ostaviš, opet dahće. Takvi su oni koji Naše dokaze smatraju lažnim...* (El-E'raf, 176) Iznosili se argumenti ili ne oni rade po svom, dovoljno bezobrazni i arogantni da i ne pocrvene, a kamoli osjete razumijevanje boli i nepravde koju drugima nanose.

Zato nam nema druge nego se pouzdati u Allaha.

Bože u Tebe se uzdamo, na Tebe se oslanjamo, od Tebe pomoć tražimo, učvrsti naše noge, pomozmi nas protiv naših neprijatelja. Amin!